

Димитър Бежански

Годежари

Годежът започна според утвърдения от вековете сценарий.

Гостите насядаха край масата и след втората ракия и възгласа „Ха, наздраве, кога сме най-зле – така да сме!“ най-старият от тях започна дипломатичен разговор, от който се разбра, че гостите са тръгнали да купуват добиче, пък чули, че в тая къща, разгеле, има за продан, та се отбили...

Бащата на „добичето“, което през това време (изчервено от смущение) разнасяше салати, отвърна, че да, има такова нещо, тоест телето е налице (смях и наздрависи), но не се продава, а се подарява. Въпросът е обаче дали тези, на които ще бъде подарено, ще се грижат за него по подобаващ начин.

Последва декларация от страна на гостите, че има си хас, щяха ли да бият те толкова път (чак от съседното село!), ако не могат да отговорят на едно толкова елементарно условие.

Нови наздрависи и нов въпрос:

– Ами така и така сме дошли, нямате ли и мома за женене? Пусти късмет – оказа се, че домакините имат и мома за женене! Като чуха това, гостите толкова се зарадваха, че се отказаха от телето и заявиха, че ще вземат само момата, стига да им я дадат, разбира се.

– Ха, наздраве по този случай!

Денят на сватбата бе уговорен веднага, на масата се появиха нови шишета ракия, нови салати и три кофи с кюфтета. Бяха въведени обръщенията „свате“ и „сватя“.

Един от сватове-гости напусна незабелязано компанията и тръгна из къщата с цел да открадне нещо. Такъв бил обичаят. Една от сватите-домакини обаче моментално усети липсата му и пъргаво хукна към кухнята, където залови крадеца в мига, когато той напъхваше под ризата си плитка чесън. И това влизало в обичая – едните да се опитват да крадат, другите да се опитват да ги хванат. Последваха изискани шеги. Всичко живо се интересува къде точно сватът-крадец е напъхал откраднатото и как точно сватята-страж го е измъкнала оттам.

Междувременно един от гостите вече беше заспал, положил кротко буза върху две кюфтета, а един от домакините го целуваше нежно по другата, оцапана с лютеница буза, и настойчиво го питаше:

– Свате, свате, като толкова бързо заспиваш, кой приспива сватята?

Следващата наздрависи беше за това – младите да не заспиват толкова бързо, щото – нали...

Някой извади отнякъде акордеон. Някой запя нещо, което акордеонистът не успя да налучка. Един от гостите – старшина по звание –

извади пистолет, отвори прозореца и гръмна три пъти. Гърмежите събу-диха заспалия, но само за малко – колкото да каже „Наздраве!“ и пак да тури морна глава в чинията.

Гледах годежа, вдигах наздрависи, дърпах пишо̀ва от старшината, за да гръмна и аз през прозореца, и по някое време се запитах как ли става това в Англия.

Опитах се да си представя група лордове, които отиват при друга група лордове, за да сватосат малкото си лордче за тяхната малка лордка. Опитах се да си представя как един от лордовете-гости, адмирал от флотата на Нейно величество, отваря прозореца на замъка и стреля със служебния си пишо̀в, а после се провиква на английски: „Бре, бре, бре, брее!“

Опитах се да си представя и пиан лорд-акордеонист, заспал в чиния с желиран фазан. И как някаква лейди бърка в пазвата на някакъв сър, за да извади оттам задигнатото според обичая томче на Шекспир. И как онзи, адмиралът, си гаси пурата между колелцата от краставица. И как най-старият лорд разказва колко пъти е бил наказван „под оръжие“ по време на Първата световна и запрята крачол, за да видят всички белега му. И други неща се опитах да си представя, но не можах. Много има да ни гонят европейците, докато ни стигнат...

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французойка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3001>]